

Šárka Hieková

Reklama na štěstí

MOTTO

Reklama na štěstí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Šárka Hieková

Reklama na štěstí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

„Když ti osud hází klacky pod nohy,
postav si z nich žebřík.“

je moje **MOTTO**

Šárka Hieková

Reklama na štěstí

MOTTO

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete?
Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl.
On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte,
až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou
jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Šárka Hieková, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-6122-8

ISBN e-knihy 978-80-267-6127-3 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-6128-0 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-6123-5 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Pro Marku H. a Martinu G.

1

Jaro se vydařilo. Vlastně připomínalo spíš léto. A Iveta milovala krásné počasí.

Jasně, všechno nebylo zalité sluncem. Na začátku května oslavila pětatřicáté narozeniny, a to nebyla pro svobodnou a bezdětnou ženu zrovna veselá událost. O pár dní později odešla její kolegyně Laura na mateřskou a Ivetě přibyla hromada práce. Naštěstí se to ale projevilo na výplatě a bonusu za skvěle odvedenou a úspěšnou reklamní kampaň pro síť kaváren. A s tím přišly ty příjemnější stránky života. Jednak se těšila, že by mohla s nástupem nových zaměstnanců povýšit z vedoucí oddělení na kreativní ředitelku, a taky si mohla něco našetřit na vlastní byt a konečně si pořídit nové auto. Ojeté, ale pro ni nové. Určitě lepší než její ford, který už měl nejlepších léta za sebou.

Vešla do areálu autobazaru a chvíli se procházela mezi auty, podle jejího názoru nehorázně předraženými, než si jí všiml jeden ze zaměstnanců.

„Hledáte něco konkrétního?“ zeptal se. Už z té otázky bylo zřejmé, že se mu moc nechce mluvit se ženou o autech.

Rozhodla se to ignorovat. „No, mám Focus, tak bych asi chtěla to samé auto, jen novější. Tak pět, šest let staré by bylo naprosto ideální.“

„Na nákupy a s dětma do školy, co?“ uchechtl se chlápek.

„Přesně tak,“ přikývla. Neměla v úmyslu s ním rozebírat svůj osobní život.

„Tak co třeba tenhle?“ zastavil se u jednoho auta. „Máme ho tu sotva tři dny. Má málo najeto. Dlouho se tu neohřeje.“

„Dobře, tak já...“ Větu už nedořekla. V kapse jí zazvonil telefon.

Aleš. Tohle musela vzít. Byl to kamarád z realitní agentury, který pro ni sháněl vhodný byt. Nebo aspoň levnější podnájem. „Já se tu zatím rozhlídnou,“ podívala se omluvně a pooděšla.

„Všeho nech, sedni do auta a přijed' za mnou. Našel jsem ti dům. Adresu ti pošlu,“ vychrlil ze sebe na jedno nadechnutí.

„Jsem v bazaru, zrovna kupuju auto,“ vysvětlovala makléři.

„Tak nic nekupuj. Tohle je přesně to, co hledáš. Obávám se, že bude hned pryč,“ drmolil Aleš vzrušeným hlasem.

Iveta protočila oči. To vážně používají všichni obchodníci stejnou terminologii?

„Říkala jsem, že chci garsonku nebo malý byt.“ Byla sama a pochybovala, že se to v blízké budoucnosti změní.

„Tohle je skoro v ceně bytu. Budeš mít soukromí, a dokonce i zahradu. A budeš to mít jen pár kroků do práce. Nejlepší bude, když se přijedeš podívat,“ navrhl.

„To jako hned?“ Byla zvědavá, ale taky zrovna řešila nákup auta. Zdálo se, že to staré bude muset ještě chvíli vydržet.

„Teď to tu fotím, zítra už bude dům v nabídce.“

„Dobře, Aleši, pošli mi adresu, přijedu tak rychle, jak jen to půjde,“ řekla rezignovaně a ukončila hovor.

„Tak berete ho?“ ozvalo se za ní.

Rozhodovala se jen krátce. Auto prostě muselo počkat.

„Nelíbí se mi barva,“ špitla.

„Jasně, ženská. Kupuje auto podle barvy,“ řekl prodavač spíš pro sebe a chtěl odejít. Iveta se ale rozhodla, že rozhovor ještě neskončil.

„Jo, barva je děsná. Není ani hnědá, ani černá. Haupna má jiný odstín, přední nárazník není původní a středový panel taky ne.“ Nahlédla okénkem dovnitř. „Vypadá to na pořádný náraz na předek a trochu i na levou stranu, co?“ Zastrčila malíček do škvíry, kde nedoléhaly dveře. „A vidím, že podle dálniční známky to auto jezdilo ještě vloni v Rakousku.“

„Majitel jel na dovolenou do Chorvatska,“ pokrčil rameny muž z autobazaru.

„A koupil si rovnou roční známku. Podle zrezavělých brzdových destiček usuzuju, že to auto tady určitě nestojí tři dny. A ta barva je fakt příšerná. Na shledanou.“ Otočila se na patě a odešla.

Měla už dost chlapů, kteří ji v jednom kuse podceňovali, a na tohle teď neměla čas. Musela být už někde jinde.

Čtvrť, ve které dům stál, Iveta dobře znala. Pracovala jen o dvě ulice dál. Domek se nacházel v bývalé židovské části města. Patřil ještě ke staré zástavbě, kde byly dřív malé domky skoro za hubičku. Pak si v jednom z nich nějaký odvážlivec otevřel vintótku, další galerii, potom přibyla restaurace, butik a krámk s keramikou. Ceny domů stoupaly a začalo se tomu říkat historická část města.

Nemovitost, kterou pro Ivetu vybral Aleš, byla skutečně za skvělou cenu. Ovšem o skvělém stavu už se mluvit nedalo.

„To mi chceš vnutit tohle? Vždyť je to barabizna,“ ukázala na zeď, ze které na několika místech opadávala omítka.

„Jen zvenku, počkej, až to uvidíš uvnitř,“ nedal se Aleš.

„Toho se právě bojím,“ vzdychla Iveta.

Aleš nic neříkal, odemkl vchodové dveře a vstrčil ji dovnitř.

Vnitřek vypadal o něco líp. Maklér ji však nenechal ani rozhlédnout a okamžitě začal upozorňovat na výhody.

„To jsou jen kosmetické vady. Důležitý jsou ty střeva. Voda a elektrika jsou dělaný nedávno, střecha je hodně zachovalá, ta tě přežije. Koupelna je starší, ale plně funkční. Je potřeba vymalovat, položit nový podlahy, i když zatím ti stačí třeba lino, koberec, to je nejrychlejší a nejlevnější řešení. Okna bude potřeba časem vyměnit. Ale to může počkat. V podstatě do toho nemusíš hned investovat skoro nic.“

Iveta se rozhlížela kolem. Stěny byly dost špinavé. Aleš měl pravdu i s podlahami. Ale když si představila uklizené místnosti, nové lino a záclony v oknech, začínala vidět ten potenciál.

„Potřebovala jsem něco, abych se mohla hned nastěhovat, ale tady není ani kuchyně,“ protestovala.

„Stejně by sis dělala novou linku. Víš, co ti tohle ušetří práce? Vybourat, zaplatit kontejner, vysekat dlaždičky, uklidit všechnu tu suť a prach a začít znova. Představ si, že by ses deset let musela dívat na kuchyň, která se ti nelíbí, a pak ji teprve předělávala. Musela bys kompletně vystěhovat všechnen nábytek, toho prachu...“

„Jasně, chápu. A opakuješ se,“ vzdychla Iveta, ale Aleš se nedal zastavit.

„Normálně bych sem na pár dní nahnal partu, ti by to narychlo obílili, natáhli lino a dům by se prodal o milion dráž, pro tebe to udělám jen ze známosti a proto, že jsi nám dojednala nadstandardní služby ve vaší reklamce. Pojď se ještě podívat do podkroví.“

V podkroví se nacházely dvě prostorné ložnice, z arkýřových oken byl nádherný výhled na historickou část města a na řeku. Už jen ten výhled stál za milion.

„Zadní zahrada má dvojnásobnou výměru, než je zastavěná plocha domu, a poskytuje dostatek soukromí a prostoru na odpočinek.“

„Aleši, už si dej pohov, mluvíš jako reklamní článek.“

„Profesní deformace,“ uchechtl se.

Iveta zírala z okna, bezmyšlenkovitě si na prst natáčela pramen světla hnědých vlasů a přemýšlela. Dům sice nebyl žádné terno, ale cena byla nízká, a kdyby ho dala trochu do pořádku, mohla by ho jednou se slušným ziskem prodat. Na tomhle se nedalo prodávat.

„Ještě jsi neviděla krámek v přízemí.“

„Tohle je skoro jako Zlatá ulička. Nebude mít někdo vztek, že mám dům s krámkem a nevyužívám ho?“

„Časem ho můžeš pronajmout. Zaplatí ti to hypotéku. Má zvláštní vchod, nijak by tě to neomezovalo. Ten krámek je novější přístavba, nikdy nesloužil svému účelu. Zřejmě měl někdo podnikatelský sen a nedotáhl ho do konce. Udělej si z toho garsonku a pronajímej ji. Do výlohy dáš žaluzie a hotovo. Tam už bys musela trochu zainvestovat, jsou to fakt jen čtyři zdi.“

Aleš pořád mluvil, Iveta poslouchala a za chvíli to začínala vidět. Najednou přesně věděla, kam si dá pohovku a kam knihovnu, jakou si pořídí kuchyňskou linku, jak vymaluje ložnici a co udělá se zahradou. Krámek by mohla pronajmout nějaké květinářce, kadeřnici nebo šperkařce.

„Tak kde to mám podepsat?“ zeptala se.

„Zastav se zítra dopoledne u mě v kanceláři, připravím veškerou dokumentaci. Ještě dneska ti pošlu e-mailem, co budu potřebovat od tebe.“

„Jestli to má nějaké skryté vady, tak vím, kde bydlíš.“

Aleš se zakřenil, provedl ji ještě po zahradě, básnil o výhodách rohového domu, jako je větší zahrada, víc oken, tudíž i světla a možnost parkování z obou stran. A pak se rozloučili.

Teprve doma Ivetě došlo, co vlastně udělala. Slíbila si, že si dá načas, prohlédne si několik nemovitostí a po nějaké době, kdy zváží všechna pro a proti, si jednu z nich vybere. Místo toho se nechala přesvědčit a kývla na první barabiznu, kterou jí Aleš ukázal.

Věci v krabicích, okna zakrytá starými prostěradly, matrace na zemi a jednoplotýnkový vaříč. Iveta si myslela, že v pětatřiceti už má tyhle polní podmínky za sebou.

V jednom měl Aleš pravdu – i když chtěla původně jen malý byt, tohle byla šance, jak si zařídit opravdu pohodlné bydlení. Domov, kde se dá žít, pracovat i relaxovat a kde ji nebudou rušit sousedi. Znamenalo to sice vydržet nějakou dobu nepohodlí, ale věřila, že to nakonec bude stát za to. Nový začátek bylo přesně to, co už dlouho zoufale potřebovala.

Renovace ji úplně pohltila. V práci si na počítači dělala návrhy interiéru a víkendy trávila v obchodech pro kutily, kde vybírala ten nejlepší odstín malby, podlahových krytin a rolet. Rozhodla se ponechat domu jeho starobylý vzhled, o to pečlivěji hledala nábytek a doplňky. Prolézala i bazary, starožitnictví a sběrné dvory. Šlo to pomalu, ale na začátku prázdnin si už aspoň mohla uvařit v nové kuchyni a dát sbohem nepohodlné matraci na zemi. Okna zdobily záclony a květináče s bylinkami.

Další výzvou byla zahrada, nebo spíš dvorek ze všech stran obehnaný zdí. Přesně jak Aleš říkal, rozměry měl více než velkorysě. Iveta si dovedla představit, že z toho jednoho dne bude kouzelné místo s terasou, dvěma nebo třemi stromy, záhonem růží a možná i jezírkem. Zahrada však vyžadovala čas, rozhodně se nedala zrealizovat za víkend jako třeba kuchyně.

Když ještě bydlela u rodičů, zahradničení ji bavilo, a tak se rozhodla, že to zvládne sama. Zavřela oči a nosem nasála vůni trávy a levandule, která tam zůstala po původním majiteli.

Z rozjímání ji vyrušilo zabouchání na dveře. Návštěvu nečekala, na kolaudaci bylo ještě brzy a skoro nikdo nevěděl, že se sem přestěhovala. Měla jen dvě dobré kamarádky, musela to tedy být jedna z nich.

Otevřela dveře a s údivem se podívala do modrých očí, které měly téměř stejný odstín jako ty její. Oči, které neviděla dobré dva roky.

„Ahoj, Iveto, pustíš mě dál?“ Muž nasadil svůj neodolatelný úsměv.

Jen velmi neochotně poodstoupila a pustila ho dovnitř.

I se dvěma kufry.

2

To byl celý on. Dva roky se neozval, prakticky pro něj neexistovala, a pak se najednou zjevil u jejích dveří. Pokolikáté už?

„To už tě zase vyhodila ta tvoje?“ zeptala se úsečně.

„Kterou myslíš?“

„Danu.“

„Tak ta to nebyla.“

„To je jedno,“ mávla Iveta rukou. „Dana, Lenka, Lucka, Pavlína, kdo si je má všechny pamatovat? Ale proč proboha vždycky skončíš u mě?“

„Protože ty jediná mě nevyhodíš.“ Ani se nesnažil vymyslet si lepší důvod.

„Tím si nemůžeš být jistý...“

„Páni, tady je to jako na stavbě.“ Standa se vecpal dovnitř a vyhnul se štafím. „Kde budu spát?“ rozhlížel se kolem.

Iveta se zamračila. Během uplynulých pár týdnů odvedla spoustu práce a dům rozhodně nevypadal jako staveniště. Zrovna bílila chodbu.

„Třeba pod mostem,“ chytala se za hlavu. „A nedělej psí oči, to na mě nikdy nezabíralo.“

„Ani trochu?“ Nahodil přesně ten výraz, o kterém mluvila, a prohrábl si lehce přerostlé světle hnědé vlasy.

„Ne. Na ulici tě teď nevyhodím, ale dávám ti jen pár dní, během kterých si doufám najdeš vlastní bydlení.“

„Jasně, najdu. A budu ti pomáhat. Třeba umyju nádobí. Kde je myčka?“

„Žádnou nemám. Kuchyň ještě není hotová, ale беру tě za slovo.“

„Ježíš, tak jsem si dělal srandu, no.“

Iveta se zamračila a vedla ho nahoru do jedné z podkrovních ložnic. Ta její už byla zařízená, ale v té, kterou poskytla jemu, visela jen žárovka ze stropu a na zemi ležela matrace.

„No, že by to byl zrovna Hilton...“ protáhl obličej.

„Ty taky nejsi platící zákazník. Nebo že by tomu tentokrát bylo jinak?“

„Miluju tvůj sarkasmus.“

„To nebyl sarkasmus. Máš vůbec práci?“ Ani nemusel odpovídat. Stačil jediný pohled a věděla všechno. Některé věci se prostě nikdy nezmění. Standa byl věčný kluk, který tvrdil, že život má být hlavně legrace. „Dávám ti týden, potom si sbalíš saky paky a vypadneš.“

„Neblázni, vždyť víš, jak je v tomhle městě těžký sehnat práci a slušný bydlení.“

„Vím,“ pokrčila Iveta rameny. „Žiju tady, nepřiletěla jsem z jiný planety. Taky se musím otáčet, abych měla co jíst a kde bydlet, tak nevím, proč bys měl být nějaká výjimka. Máš týden. Jestli do té doby nevypadneš, seženu ti na seznamce nějakou ženskou s bytem, a je mi úplně jedno, jestli se ti bude líbit, nebo ne. A teď nemluvím o tom bytě.“

„Ty seš najednou drsná, takovou tě neznám.“

„To víš, když ses na dva roky zdechnul, musela jsem se naučit starat sama o sebe. Život šel dál a za tu dobu jsi prostě o hodně přišel.“ Nechtěla mu nic vyčítat, proto dál nepokračovala.

Nehledě na to, že částečně dávala vinu i sobě. Tenkrát začínala nový vztah a na nic jiného neměla čas ani energii.

„Přesto mi dáváš jen týden na to, abych všechno dohnal?“

„Zase jsme u toho,“ vzdychla Iveta. „Podám ti prst, a hned chceš celou ruku.“

„Promiň. Najdu si práci a bydlení a vypadnu, jen už přestaň s tím výsledkem a neprobouzej ve mně pocity viny.“

„Ani nevíš, co to je,“ zavrčela Iveta, ale pak jen mávla rukou.

„Nezmizel jsem přece z planety. Pořád o sobě víme díky instáči. Odpustíš mi někdy?“

„Nevím. Teď si odpočiň a na nic radši nesahej. Já jedu k našim. Už takhle mám zpoždění.“

„Můžu jet s tebou? Určitě by mě rádi viděli.“

„O tom nepochybuju, ale nejsem si jistá, jestli mám zrovna dneska chuť na výsledch, a vsadím se, že ani ty ne.“

„Jo, máš pravdu. Zůstanu tady. Budu si hledat práci,“ souhlasil Standa a natáhl se na matraci s mobilem. Nejspíš aby ukázal, že to myslí vážně.

Iveta opustila ložnici, sešla do přízemí, vyměnila tričko za decentní halenku, přičísala si vlasy a popadla kabelku. Ještě v autě přemýšlela nad tím, zda má Standu nechat samotného, ale pak si řekla, že v jeho věku nejspíš už nic nepodpálí, nevyplaví ani nezničí, a trochu se zklidnila.

Možná by měla přestat být tak nedůvěřivá. Lidé nezůstávají stejní. Standa oslavil pětatřicetiny a zcela jistě se změnil.

Z Habrovce do Nevědic to bylo jen něco málo přes dva kilometry. Tahle vzdálenost na rozjímání nestačila. A nestačila ani na to, aby se Iveta připravila na setkání s rodiči, proto se ještě zastavila v lahůdkářství pro chlebičky a zákusky.

Měla své rodiče ráda, přísnou a snad i trochu nespravedlivou výchovu už jim dávno odpustila, přesto když zaparkovala

před domem, potily se jí dlaně a cítila se, jako by jí bylo znova deset.

Několikrát se zhluboka nadechla. *Klid, Iveto, jsi samostatná, úspěšná, máš dobrou školu i práci, vlastníš nemovitost, od osmnácti se živiš sama...* Ani tahle mantra moc nepomáhala. Na okamžik zalitovala, že s sebou nevzala Standu. Tím by bylo o téma na konverzaci postaráno, ale rychle tu myšlenku zaplašila. Bylo by to ještě horší.

Vlastně se docela divila, že sám od sebe navrhl návštěvu. Poslední setkání nedopadlo zrovna dobře. Předpokládala, že to byl zase jen vtip.

Vystoupila z auta, vzala ze zadní sedačky krabici s chlebíčky a zákusky, pomalu došla ke dveřím a zaklepala. Bylo to trochu trapné. Od chvíle, kdy se odstěhovala, neměla vlastní klíče. I když to několikrát nadhodila, nikdy od rodičů nedostala přímou odpověď.

„Iveto.“ Matka otevřela dveře a pozvala ji dál. „Tak pořád sama?“

„Hmm, sama,“ odpověděla a nechápavě se na ni podívala. Na tohle se ptala při každé návštěvě. „Už je to skoro dva roky, co se se mnou Karel rozešel. Copak si to nepamatuješ?“

„Co bych si nepamatovala, jen jsem ti chtěla připomenout, že už jsi dlouho sama. Nemládneš, holka, nemládneš. Jiný už mají dávno děti. A pojď dovnitř, ať můžu zavřít, pouštíš sem akorát mouchy.“

Další věc, nad kterou Iveta kroutila hlavou, protože zadní dveře do zahrady byly otevřené od rána do večera a mouchy si vesele létaly, kam se jim zachtělo. Nicméně to nekomentovala a prošla domem na venkovní terasu.

Okolo velkého stolu bylo nachystáno osm židlí, ale seděl tam jen otec a pil pivo.

„Kde je Milada s Pavlou? Myslela jsem, že taky přijdou.“

Nešlo sice o žádné narozeniny ani svátek, přesto se měla sejít skoro celá rodina. Iveta už své sestry dlouho neviděla.

„Pavla to má daleko, rozbilo se jim auto. A Milada se musí starat o nemocného kluka,“ vysvětlila matka, vylovila z krabice žlutkový věneček a přistrčila manželovi chlebičky.

„Nemocného kluka? Vždyť Petánkovi je dvaadvacet!“

„Až si pořídíš svoje děti, tak kritizuj druhý,“ odbyla ji matka.

Iveta se kousla do rtu. Obojí byla výmluva, i to rozbité auto, na to by si klidně vsadila, ale nechtěla rodičům připomínat, že se sestry objeví, jen když potřebují peníze. Bylo jasné, že dnes se jich nedočkají. Pavla sdílela na sociálních sítích, jaké si pořídila k moři nové šaty. Milada pro změnu motorku, kterou koupili synáčkovi k narozeninám. Nepochybovala ani o tom, že jak na moře, tak na motorku přispěli značnou měrou rodiče. Další návštěva tak nebyla na nějakou dobu v plánu, dokud rodiče zase něco nenašetří.

Strašně moc se chtěla pochlubit novým domem, dokonce si nechala vytisknout klasické fotky, aby rodiče nemuseli mžourat do mobilu, ale najednou jí to přišlo nepatřičné.

„Prý sis koupila nový dům,“ začal otec.

„No... spíš domeček. Ve starý zástavbě. V podstatě jen čtyři zdi a střecha, ještě na tom bude práce jako na kostele.“

„A těch peněz!“ zavrčela matka. „Náš dům už taky není nejnovější. Potřebuje novou střechu, trubky, okna... A ty rozhazuješ peníze jinde. Vždyť to bude jednou tvoje, holky mají kde bydlet. Měla bys radši investovat tady.“

„Maminka má pravdu,“ přidal se táta a zakousl se do posledního chlebičku. „Mohla bys investovat do...“

„Vždyť platím hypotéku,“ skočila mu Iveta do řeči.

Proč se každý rozhovor stočil k penězům nebo k dětem, případně k obojímu? *Ještě nemáš děti, víš houby, kolik co stojí.*

Většinou pak odpověděla, že právě proto se snaží co nejvíc si našetřit, než děti přijdou.

Iveta si šla natočit vodu do skleničky, přinesla si ji na terasu a chvíli bylo ticho.

„Aspoň ta střecha se bude muset udělat,“ řekla matka.

„Nějaký peníze bych snad mohla dát dohromady,“ odpověděla Iveta a v duchu počítala, kolik by mohla postrádat, aby se s tím rodiče spokojili a zároveň ji to moc nebolelo.

„Budeme potřebovat aspoň sto padesát tisíc.“

„Myslela jsem tak padesát,“ vykulila Iveta oči.

I těch padesát bylo na hraně. Všechny úspory padly na to, aby měla co nejnížší hypotéku, a na účtu měla jen rezervu na běžný provoz. A to mohla být ráda, že má dobře placenou práci.

„Dřív než na jaře se do toho stejně nepustíme,“ uklidnil ji otec a otevřel víko krabice, aby se ujistil, že jsou skutečně všechny chlebíčky pryč.

Iveta to pochopila. Rodiče tohle téma jen tak neopustí. Do té doby bude mít určitě čas něco našetřit.

„Uvidím, snad mi to nějak vyjde. A co jinak, jak se vám daří?“

Po této otázce si vyslechla lamentování o bolesti kloubů, špatném zažívání i vylučování.

Její rodiče nedávno oslavili sedmdesátku. I když vypadali o deset let mladší, neustále si stěžovali na zdravotní stav, ačkoli jejich vitalitu by jim většina lidí v jejich věku mohla jen závidět.

Poté co matka dopodrobna popsala průjem po jahodách, které koupila ve slevě v supermarketu, Iveta se konečně rozloučila a vydala se na zpáteční cestu.

Docela se jí ulevilo, když se vrátila do Habrovce, zaparkovala a viděla, že dům stojí a neshořel ani v něm není po kolena vody. Standa byl schopný úplně všeho.

3

Týden uplynul, potom druhý a třetí, ale Standa se pořád neměl ke stěhování ani si nenašel práci. Ivetu to nepřekvapilo. Ne že by byl úplně lehkomyslný – vystudoval, dokonce se skvělým prospěchem, ale vždycky proploval životem s pocitem, že zítra je taky den.

Iveta by to sice nikdy nepřiznala, ale s ním v domě se aspoň nebála. Ovšem práci si najít musel. V tom mu nehodlala ustoupit už proto, aby měl vlastní příjem.

Habrovec nad Labem sice nepatřil k největším městům, o práci tam však nouze nebyla. Přesto si Standa nedokázal najít nic vhodného. Nebo nechtěl.

„Nebudu dělat uklízeče. Spokojím se jediné s lepší pozicí,“ vysvětloval už poněkolikáté a Ivetě to začínalo znít jako výmluva. Už s ním měla bohaté zkušenosti a věděla, že má tendence z pohodlně.

„To bys mohl čekat věčně,“ utrousila.

„Vždycky jsi mě podceňovala.“

Tohle nebylo fér. Iveta ho nepodceňovala, naopak vždycky k němu vzhlížela. To ji sice v poslední době opustilo, přesto mu občas záviděla jeho lehkovážnost.

„Nepodceňuju tě, ale všechno platím sama.“

„Vždyť jsem včera nakoupil.“

„Myslíš ty dva plátky sekaný, kterou jsi snědl dřív, než jsem se vrátila z koupelny?“ nadhodila a ani se nesnažila skrýt sarkastický tón.

„Vždyť nemáš sekanou ráda.“

„Nemám, ale byla jsem tak hladová, že bych ji snědla. Nechápu tvoji logiku. Když víš, že ji nejím, tak proč jsi mi ji kupoval? A když už jsme u nákupů, mohl bys aspoň občas přihodit do vozíku i něco jinýho než pivo. Třeba mlíko by se občas hodilo. Nebo toaletní papír, který ti mimochodem asi začnu vydávat na příděl. To ho žereš, nebo ho máš na vystlání pelechu?“

„Nikdy jsi nebyla moc vtipná.“

„To nebyl vtip. Spíš se mi chce brečet. Uvědomuješ si, že splácím hypotéku, platím vodu, elektřinu, nakupuju jídlo...“

„Opakuješ se,“ odpověděl Standa znučeně a sáhl po mobilu, aby dal najevo, že už ji dál nehodlá poslouchat.

„Ano, opakuju, ale není mi to nic platný. Kdybys aspoň jednou umyl nádobí.“

„Posledně jsem ho umyl a nadávala jsi, že to není pořádně a že jsem rozbil talíř. To si sakra nemůžeš pořídit myčku?“

„Kdybys mi platil nájem, tak bych možná měla i myčku.“

„A jsme zase u toho. Nic jinýho neumíš,“ zvýšil hlas.

Iveta se posadila do křesla a snažila se zklidnit. Tohle nechtěla. Měla v úmyslu si o tom promluvit nějak citlivě, a ne se hned hádat. Znala ho, věděla, že s výčitkami nic nevyřeší, a Standa si je ani nezasloužil. Jenomže na diplomacii neměla čas ani náladu.

„Vždycky jsi byl takový pohodlný,“ vzdychla Iveta. „A vždycky jsi věděl, jak mě naštvat.“

„To je pravda,“ přikývl Standa. „Ale taky jsem vždycky věděl, jak tě rozesmát.“

„Promiň.“ Opřela se a na okamžik zavřela oči. „Jsem unavená. Je toho na mě moc. Asi jsem přecenila svoje síly. S barákem i v práci.“

„Myslel jsem, že seš tam spokojená,“ řekl Standa mírným hlasem. Hádky byla zapomenutá. Nikdy se na sebe nedokázali dlouho zlobit.

„To jsem. A v Habrovci bych nejspíš nesehnala nic líp placenýho, přece jen v reklamě je peněz dost, ale... v poslední době se nám fakt dařilo, dostali jsme zakázky, o kterých jsem si myslela, že jsme na ně malá firma. Taký díky mně. Jenomže teď si Bohouš vzpomněl, že musí najmout kreativního ředitele a vypsal výběrové řízení.“

„To je super, ne? Tak se přihlas.“

„Přihlásila jsem se. Jen jsem si asi myslela, že to prostě dostanu automaticky. Reálně jsem vymyslela tak šedesát procent návrhů a jednání s klienty jsem měla na starosti taky jen já.“

„V tom případě nevím, čeho se bojíš. Výběrový řízení je jen formalita.“

Kéz by. Sama tak optimistická nebyla. Nikdy ani neměli pořádný kreativní tým. Každý dělal, co uměl, ale firma rostla a potřebovala restrukturalizaci. A Bohouš si usmyslel, že by tím ředitelem měl být chlap. Někdo nový, s čerstvými nápady.

„Snad jo,“ pokrčila rameny. „Protože ty peníze navíc by se mi hodily. Děsí mě to, jenomže jsem oslavila pětatřicetiny a napadlo mě, že lepší už to nebude a měla bych bydlet ve svém. Tys to tak neměl?“ obrátila se k Standovi.

„No, já to měl úplně obráceně. Řekl jsem si, že mám poslední šanci se fakt vyblbnout. A kdy jindy to udělat, když ne teď? Taký jsem se pohádal v práci se šéfem. Ne že bych toho litoval, je to kretén,“ ušklíbl se.

Trochu ho chápala. Taky měla pocit, že čas utíká nějak strašně rychle. Měla by si víc užívat, jenomže smysl pro zodpovědnost byl silnější.

Společné exotické dovolené u moře si Iveta mohla dovolit jen výjimečně. Kamarádky to naštěstí chápaly a trávil tak volný čas u vody nebo u sebe doma.

Tentokrát byla na řadě Tayen, což bylo indiánské jméno pro novoluní.

Tayen měla v rodném listě napsáno Miluše, ale přišlo jí to příliš obyčejné. Když jí bylo dvacet dva let, zdědila po dědovi kus lesa, postavila si tam jurtu, prohlásila, že je měsíční bohyně a začala provozovat masáže a prodávat amulety a čajové směsi. Iveta ji znala od první třídy a měla ji ráda, přestože byla dost výstřední.

Další kamarádka, se kterou se občas scházela na drink nebo si s ní zajela na nákupy, byla Diana. Ani ona se tak nejmenovala od narození. Když se seznámila s bohatým podnikatelem, kterému se jméno Hana zdálo příliš fádní a dal jí najevo, že si ji vezme pouze v případě, že společně s příjmením změní i křestní jméno, z Hany se stala Diana, což nakonec nebylo nejhorší, protože další z možností byla Pamela nebo Tiffany. Podnikatel Petr Štětina se tak dočkal reprezentativní manželky.

Iveta se narodila jako Iveta a byla s tím spokojená. Bez mrknutí oka přijala i nová jména svých kamarádek, ačkoli o druhém případě měla své pochybnosti.

V pátek odpoledne koupila lahev vína, křupky a nugátové pralinky a jela navštívit Tayen do její jurty.

Tayen zrovna dokončovala tetování henou, potom přijala od zákaznice peníze a sklenici medu a konečně se posadila ke kamarádkám na pohovku s pestrobarevným přehozem.

„Dneska šest masáží,“ řekla unaveně a natáhla se pro skleničku vína, kterou už Iveta připravila. „Tisíceré díky počítačům za zničený páteř a ztuhlý krk.“

„To bys mě pak mohla taky namasírovat,“ řekla Iveta prosebně. „Sedím před ním celý den a kolikrát trpím jako zvíře.“

Tayen přikývla a naznačila Ivetě, aby si svlékla tričko a položila se na lehátko.

„Stojí ti ty peníze za to?“ zvedla Diana dokonale tvarované obočí.

„Kolik si myslíš, že беру? Mám měsíčně asi tolik, co stála ta tvoje kabelka.“

Diana neodpověděla, zatvářila se odměřeně a nacpala si do pusy plátek okurky.

Tayen protočila oči. Od přírody měla rychlý metabolismus a Dianinu posedlost dietami nechápala. Schválně snědla dva nugáty najednou, pak šla do ledničky a přinesla několik lahví piva a mísu škvarků. Potom si opláchla ruce a připravila čisté ručníky a masážní olej.

„To mám od toho řezníka, napravila jsem mu rameno. Neboj, je to organický,“ zdůraznila, když viděla Dianin zděšený výraz.

„Víš, jak dlouho bych tohle spalovala na spinningu?“

„Já to radši vysexuju,“ mávla rukou Tayen a nalila si do dlaní trochu oleje.

„Takže někoho máš?“ křenila se Iveta.

„No, znáš to, vždycky se někdo najde, ale ty prý zase bydlíš se Standou.“

Úsměv z Ivetiny tváře zmizel.

„Jo, je u mě sotva pár týdnů, a už mě štvě. Nemá práci, všechno sežere a celý den po něm jen uklízím.“

„Moc se toho za ty dva roky nezměnilo, co?“ řekla Tayen.

„Moc ne.“

„Ale v posteli byl dobřej. Po maturitě jsem se prakticky pro-
šukala celou Evropou, v Indii jsem chodila na lekce tantrickýho
sexu, ale ten guru by se mohl od Standy učit.“ Tayen neměla
zábrany, ale na Ivetu to bylo až moc detailů. Nemusela vědět
všechno.

„No to sakra jo,“ přidala se Diana, obrátila do sebe skleničku
vína a nalila si další.

„Tys s ním spala taky?“ Iveta zvedla obočí.

„To už je dávno,“ mávla Diana rukou.

„Bohužel,“ ušklíbla se Tayen.

„Nemůžu věřit, že spal s oběma. Vlastně můžu. Ale ne na-
jednou, že ne?“

„Ne,“ ujistily ji současně. „Ne pokaždý.“

„Tohle fakt nechci slyšet o vlastním bráchovi. Moc detailů.“

Ta jeho zpověď, jak si potřebuje ještě užít, než zestárne,
najednou neměla takovou váhu. Očividně si užíval celou dobu.
Zatímco Iveta měla budižkničemu Karla, se kterým vydržela
sotva rok a ještě jí při odchodu ukradl pomalý hrnec a dvě
osušky.

„Potřebuješ uvolnit. Udělám ti ještě masáž šíje,“ řekla Tayen,
postavila se za Ivetu a začala s hnětením ztuhlých svalů. „Musíš
to chápat,“ pokračovala, „když má někdo takový talent, bylo by
neskutečně sobecký, kdyby ho vyplýtvat jen na jednu ženskou.“

„On se usadí,“ snažila se ji Diana uchlácholit, ale moc to ne-
pomáhalo.

„Vydezinfikuju celý dům. Určitě je plný breberek.“

„Nepřeháněj.“ Tayen pořádně přitlačila, až Iveta vyjekla bo-
lestí. „On si pečlivě vybírá. Copak je Diana nějaká špína?
Nechlastej už!“ obořila se na kamarádku a pokračovala: „Já jsem
sice byla dost bez zábran, ale to už je dávno a bez ochrany nejdu.
A co si pamatuju, tak Standa taky ne.“

Tayen domasírovala Ivetu. „Jestli chceš, můžu namasírovat i tebe,“ navrhla Dianě a kývla k lehátku. „Ale už to nepij, nebo se ti zase udělá špatně. Celej den nic nežereš, a pak tady vypiješ flašku červenýho během půl hodiny.“

„Jsem v pohodě.“ Diana se postavila a zavravorala.

„Jo, to vidím. Opovaž se mi zase poblít jurtu. Z toho tvýho mramoru se to smyje snadno, ale tady se všechno vsákne do filcu a už to nevyperu.“

Diana mávla rukou a šla k lehátku. Těsně před ním se ohнула v pase a vyvrátila obsah žaludku.

Tayen se chytila za hlavu.

„Ona mi poblila jurtu!“

4

Iveta zírala na monitor a nebyla schopná nic udělat. Mohla vytisknout a svázat podklady pro odpolední schůzku, odpovědět na e-maily nebo zpracovat faktury, ale do ničeho z toho se jí nechtělo. Nedokázala se soustředit. Přemýšlela, jak velkou má šanci na místo kreativní ředitelky. Vždyť už tu pozici víceméně zastávala.

Byla skvěle připravená. Prezentaci měla vypilovanou k dokonalosti. Připravila si i statistiku vypracovaných projektů a procenta těch, které klienti skutečně přijali. Nikdy do ničeho nevložila tolik energie jako právě do tohoto. Věřila, že vysněné místo dostane, přesto se klepala jako ratlík.

Nové místo by neznamenal jen vyšší plat, pružnou pracovní dobu a služební cesty, ale hlavně by mohla naplno uplatnit svou kreativitu.

Vystudovala textilní fakultu Technické univerzity v Liberci a těšila se, jak bude navrhovat neobvyklé módní doplňky, skleněné šperky a vitrážové lampy, ale už na škole zjistila, že módní návrhářka z ní nebude. Navíc ji to ani nebavilo. Byla ráda, když se jí podařilo sladit boty a kabelku. Ne že by škola byla úplně k ničemu. Baval ji grafický design, technické kreslení a fotografování. Když si pak našla brigádu v reklamní agentuře, bylo rozhodnuto. I když první roky strávila u kopírky.

Ivetu z přemýšlení vytrhlo zvonění telefonu. Automaticky odpověděla na dotaz a s povzdechem se vrátila ke své práci. E-maily, faktury a telefonáty – to všechno mohlo dnešní schůzi skončit.

Nepodcenila ani oblečení. Nový značkový kostýmek jí slušel a zároveň v něm vypadala dostatečně seriózně. Nemohla si takové výdaje dovolit, ale doufala, že je to investice, která se jí vrátí. Ačkoli záleželo na tom vůbec? Šéf ji znal už spoustu let. Viděl ji v džínách a tričku, s fialovými vlasy i s nudlí u nosu, když byla zrovna nastydlá. Nejspíš chtěla jen trochu zastrašit ostatní kandidáty.

Opět se ozvalo zazvonění. Teď to však byl její mobil.

„Nezajdeme si na oběd?“ zeptal se Standa.

„Zveš mě, nebo ti došly peníze a máš hlad?“

„Hlad?“ odpověděl po krátkém zaváhání.

„V ledniče je kuře na paprice.“

„Bylo.“

„Tak jo,“ vzdychla Iveta. „Zastav se pro mě a zajdeme si do té restaurace na nábřeží.“

„Budu tam přesně ve dvanáct.“

„To je mi jasné,“ ucedila spíš pro sebe a ukončila hovor.

Žaludek měla stažený a pochybovala, že vůbec něco sní, ale do odpolední schůzky zbývalo ještě několik hodin a nechtěla riskovat, že bude šéfův proslov doprovázet kručením v břiše.

Restauraci na břehu Labe vybrala hned z několika důvodů. Nabízeli tam klasická česká hotová jídla za rozumné ceny, nešetřili na porcích, výhled z venkovní zahrádky na řeku byl uklidňující, a hlavně to měla z práce pár minut chůze.

Standa už na ni čekal a před sebou měl pivo. Chtěla mu hned připomenout, že dokud si nenajde práci, má nárok nanejvýš tak

na kohoutkovou vodu, ale rozhodla se, že si kázání nechá na jindy. Standa jim držel stůl, a kdyby nepřišel dřív, nebylo by tady jediné volné místo.

„Už jsem nám objednal. Dal jsem si svíčkovou a pro tebe rajskou. Víím, že ji máš ráda.“

Radši by si dala smažený sýr nebo maďarský guláš, ale rajskou nepohrdla a v duchu Standovi připsala plusový bod za to, že si pamatoval její chutě.

„Tak tady je ta česnečka.“ Ulítaná obsluha položila na stůl dva talíře s polévkou a misku s osmaženými kostičkami housky.

„Musím se vrátit do kanceláře a jednat s klienty,“ zavrtěla Iveta hlavou.

„Klid, zvládnou je obě,“ řekl Standa, a přestože to nezamýšlel, znělo to od něj tak dvojsmyslně, že servírka zrudla a málem upustila tác.

„Nemůžeš si to flirtování odpustit, aspoň když jsi se mnou?“

„To bych nesměl říct vůbec nic.“

„No právě.“

Po chvíli servírka přinesla lahev minerálky, skleničku a příbory.

„Vidíš, co jsem ti říkala, teď se jí nezabavíme. Doufám, že nám nebude ty knedlíky nosit po jednom.“

„Přemýšlel jsem, že bych si pořídil štěňátko. Jacka Russella. Na toho by se chytla každá,“ smál se Standa. Zřejmě ho bavilo Ivetu provokovat.

„A živit ho bude kdo? Nebo už je v dohledu nějaká práce?“ neodolala rýpnutí.

„Dělám to pro tebe. To ty jsi vždycky chtěla psa. Teď máš dům, zahradu, tak ještě psa.“

„A taky hypotéku, účty a na krku jednoho vyžírku.“

„Jak by se mohl jmenovat?“ ignoroval ji.

„Kdo? Ten vyžírka?“

„Pes přece.“

„Nijak. Jack Russell už má jméno.“

„Já věděl, že budeš souhlasit,“ culil se. Úplně zbytečně plýtl svým šarmem. Na Ivetu to neplatilo.

Rozhovor na chvíli přerušila servírka, která před ně položila talíře s obědem, a tak nenápadně, že to viděla celá restaurace, vtiskla Standovi do dlaně svoje telefonní číslo.

Iveta se dopálila. „Ne,“ řekla hlasitě a všichni se podívali její směrem. „Žádnýho psa, kočku, koně ani velblouda,“ rozhodla rukama a málem praštila muže, který si právě nesl oběd z vnitřní jídelny k uvolněnému stolu na zahrádce.

Muž sice uskočil, ale talíř už nevybalancoval a kolínka s rajskou omáčkou skončila Ivetě ve výstřihu. Snažil se zachránit situaci, ale škobrtl a shodil Ivetě do klína i její vlastní oběd.

„Vy nemehlo! Odpoledne mám důležitou schůzku! Víte, kolik ten kostým stál? Tohle už nevyčistím!“

Chtěla ho zaškrtnit, zabít, zahrabat, utopit v řece, ale nakonec se prostě jen rozbřečela.

„Nechám vám to vyčistit,“ koktal muž.

„To mi je tak nějak k ničemu. I kdybyste to odvezl do expresní čistírny, ta schůzka je za hodinu,“ mračila se Iveta. Muž byl pohledný, přibližně v jejím věku, ale na nějaké zdvořilosti teď neměla čas.

„Je mi to opravdu líto. Dneska už to asi nestihnou, ale zítra vám oblečení vrátím a bude v pořádku. Slibuju.“ Strídavě blednul, červenal a drmolil omluvy.

Chvilí zvažovala, jestli mu může věřit, ale působil celkem sympaticky. Rozhodla se, že to riskne.

„Musím se převlíknout. Bydlím o ulici dál.“